ELWIN
EN DE
BRUGBOOT

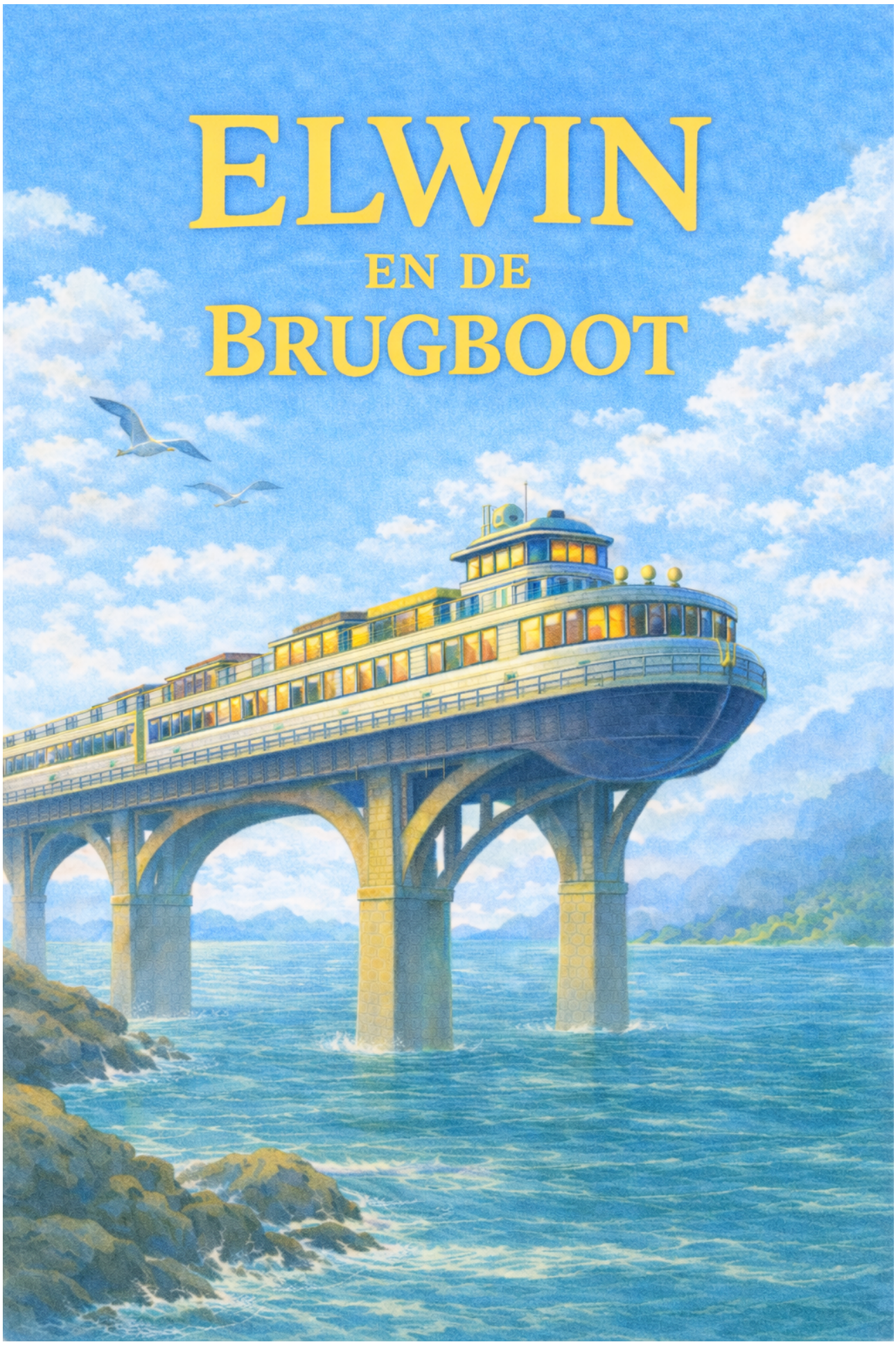

Elwin en de Brugboot
2003
Uitgave : Monniken Wegwijzer
2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Brugboot

Hoofdstuk 1. Bezoek van de Goede Fee

Hoofdstuk 2. Zwarte Honden

Hoofdstuk 3. Elwin en de Rovers

Hoofdstuk 4. Terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 5. De Kikker

Hoofdstuk 6. De Vergadering van de Koningen

Hoofdstuk 7. Paniek

Hoofdstuk 8. Aan Boord

Hoofdstuk 9. Pas maar op, Elwin

Hoofdstuk 10. Goed opgelost

Hoofdstuk 11. Nawoord

Hoofdstuk 1. Bezoek van de Goede Fee

Op een mooie dag zaten Elwin en Sandra wat te lezen in de woonkamer van hun huisje. Buiten straalde de zon. Het was erg stil buiten. Elwin kon zelfs de bijtjes horen zoemen buiten, zo stil was het. Sandra had een roze jurkje aan. Het was eens gemaakt door een toverfee. Die toverfee die heette Izu. Izu was ook een plaatsje waar Elwin wel eens was geweest, diep onder de grond. Ach, eigenlijk was het een groot land, net zoals Egypte, waar Elwin ook al wel eens geweest was. Ja, zelfs meerdere keren. De avonturen in Izu en in Egypte kun je lezen in zijn vorige avonturenverhalen. Maar nu was Elwin klaar voor een nieuw avontuur. Het was al een erg lange tijd zo rustig geweest in de Drokelaar. De Drokelaar was nu deel van een echt keizerrijk. Hoe dat gekomen is kun je ook lezen in Elwin's vorige avonturenverhalen.

Plotseling werd er op de deur geklopt. Het was Izu, de goede fee. Izu glimlachte. Dat was lang geleden, zeg. Elwin en Sandra waren erg blij haar weer te ontmoeten. 'Komt u maar verder, hoogheid,' zei Elwin. Ook Sandra maakte een diepe buiging en deed haar mutsje af. 'Zo,' zei Izu, 'ik zie dat je nog steeds mijn jurkje draagt.' Sandra glimlachte verlegen. Elwin was al naar de keuken gegaan om wat bessensap voor Sandra en Izu in te schenken. Natuurlijk zouden ze eerst een hele tijd met elkaar bijpraten. Plotseling werd er weer op de deur geklopt. Het was de koning. 'Och, Elwin,' zei de koning, toen Elwin de deur voor hem had opengemaakt. 'ik wist niet dat je al bezoek had. Zal ik anders een andere keer terugkomen ?' Maar Elwin vond dat hij de koning niet zomaar kon wegsturen, en misschien had de koning wel wat belangrijks te vertellen. Elwin vroeg aan de koning hoe het ging met keizer Konohert, de keizer van het keizerrijk Adaka, waar nu ook de Drokelaar toe behoorde. Met de keizer ging het niet zo goed, liet de koning weten, en dat was eigenlijk ook de reden waarom hij was gekomen. De koning kon erg goed met de keizer overweg, maar nu was de keizer ernstig ziek geworden. Ze hadden de beste drokelaardokters erbij gehaald, en andere dokters uit het rijk Adaka, maar niemand kon iets voor de keizer doen. Och, wat had Elwin een medelijden met de keizer. Elwin was in de loop van de tijd erg veel van de keizer gaan houden, en was een goede vriend van hem geworden. Maar de keizer had het net als Elwin erg druk, en ze konden elkaar daarom niet veel bezoeken. De koning zei dat het echt ernst was, want als er geen medicijn voor de keizer zou komen, dan zou de keizer doodgaan. De dokters zeiden dat er maar één medicijn tegen deze nare ziekte bestond, en dat medicijn werd gemaakt van drie kruiden die op verschillende plaatsen groeiden. En dat was heel ver weg, want daarvoor zou Elwin naar Egypte, Izu, en Brannan moeten gaan. Degenen die Elwins vorige avonturenverhalen hebben gelezen weten misschien nog wel dat Izu onder

Egypte ligt, diep onder de grond, en dat Brannan een nog dieper deel van Izu is. Daar was Elwin ook al wel eens geweest. En nu vroeg de koning dan of hij daar alsjeblieft weer naartoe zou willen gaan, om het leven van de keizer te redden. Want wat moest Adaka, waar ook de Drokelaar toe behoorde, zonder een keizer ?

De koning zei dat één van de dokters was meegekomen, en nog in de koets zat. Die wilde wel uitleggen om welke drie kruiden het ging. En even later zat de drokelaardokter in het huisje van Elwin bessensap te drinken, en de hele kamer was

vol. Na even wat gedronken te hebben ging de dokter staan, terwijl er een lakei binnenkwam die een groot bord met schrijfpapier neerzette waarop de dokter kon tekenen. De dokter begon direkt het kruid te tekenen, zodat Elwin wist wat hij moest hebben. Als ze de drie kruiden zouden mengen, en daar thee van zouden maken, dan kon de keizer gered worden. Toen de dokter klaar was met tekenen scheurde hij het vel van het grote bord af, en gaf het aan Elwin. Elwin vouwde het vel goed op, en stopte het in zijn tasje. En toen begon de dokter verder te vertellen : 'Elwin, je weet nu een beetje welke drie kruiden je moet hebben. Maar zelfs als je in de drie streken bent gekomen waar het kruid te vinden is, zal het niet gemakkelijk zijn. Het kruid wordt namelijk goed bewaakt.' Daar schrok Elwin wel even van, want wat zou hij nou allemaal weer moeten meemaken ? Maar aan de andere kant had Elwin wel zin in een nieuw avontuur. En de goede fee Izu begon Elwin direkt te sussen, want ook zij was niet voor niets gekomen. De goede fee had drie schilderijen voor Elwin meegenomen. Eentje van Egypte, één van Izu, en één van Brannan. En deze schilderijen waren niet zomaar schilderijen, maar hele bijzondere, want diep in de nacht zou je door die schilderijen heen kunnen stappen om daar te komen. De goede fee Izu liep de trap op naar boven, en de anderen volgden haar. Ze wilde de schilderijen ophangen in de gang van de zolder. Het waren prachtige schilderijen.

Die nacht kon Elwin moeilijk in slaap komen. In zijn pyama liep hij op de trap naar het zolder. In de kamer achter het gangetje sliepen de koning, de lakei, de dokter en de goede fee. Elwin staarde naar de schilderijen. Zou het echt waar zijn ? Op het eerste schilderij stond een man geschilderd met een zwarte hoed op. Plotseling knipoogde hij naar Elwin. Elwin schrok. Dat kon toch niet waar zijn ? De man op het schilderij bewoog. 'Hey, psst, fluisterde de man. Je moet dit niet verder vertellen, hoor. Kom met me mee.' En ineens kwam er een hand uit het schilderij en trok Elwin naar binnen. Elwin schrok verschrikkelijk, maar hij wist dat dit kon gebeuren, want dat had Izu hem verteld. 'Zo,' zei de man, 'je bent nu in Egypte. Achter ons is het grote moeras waar Sebek woont.'

'Sebek ?' vroeg Elwin, 'wie is dat ?' De man boog iets voorover en zei : 'dat is een krokodil.' Elwin schrok even. De man zei : 'Hij is de enige die ons over het moeras kan brengen. Daar, achter in het moeras is een heuvel waar het Egyptische kruid groeit.' Elwin werd erg stil. De dokter had hem verteld dat het kruid goed bewaakt werd, maar door wie ? Elwin hoorde gegrom in de verte. 'Ja, dat is de hond,' fluisterde de man. 'De hond ?' vroeg Elwin geschrokken, 'wat voor hond ?' Weer boog de man een beetje voorover en fluisterde : 'Het is de zwarte hond die het Egyptische kruid bewaakt. Die woont op de heuvel.' Elwin vond het maar wat gevaarlijk worden, en bibberde een beetje. 'Maar wie bent u dan ?' vroeg Elwin voorzichtig. Elwin zag nu dat de man ook erg veel op een zwarte hond leek. 'Ik ben Anubis,' zei de man, 'de

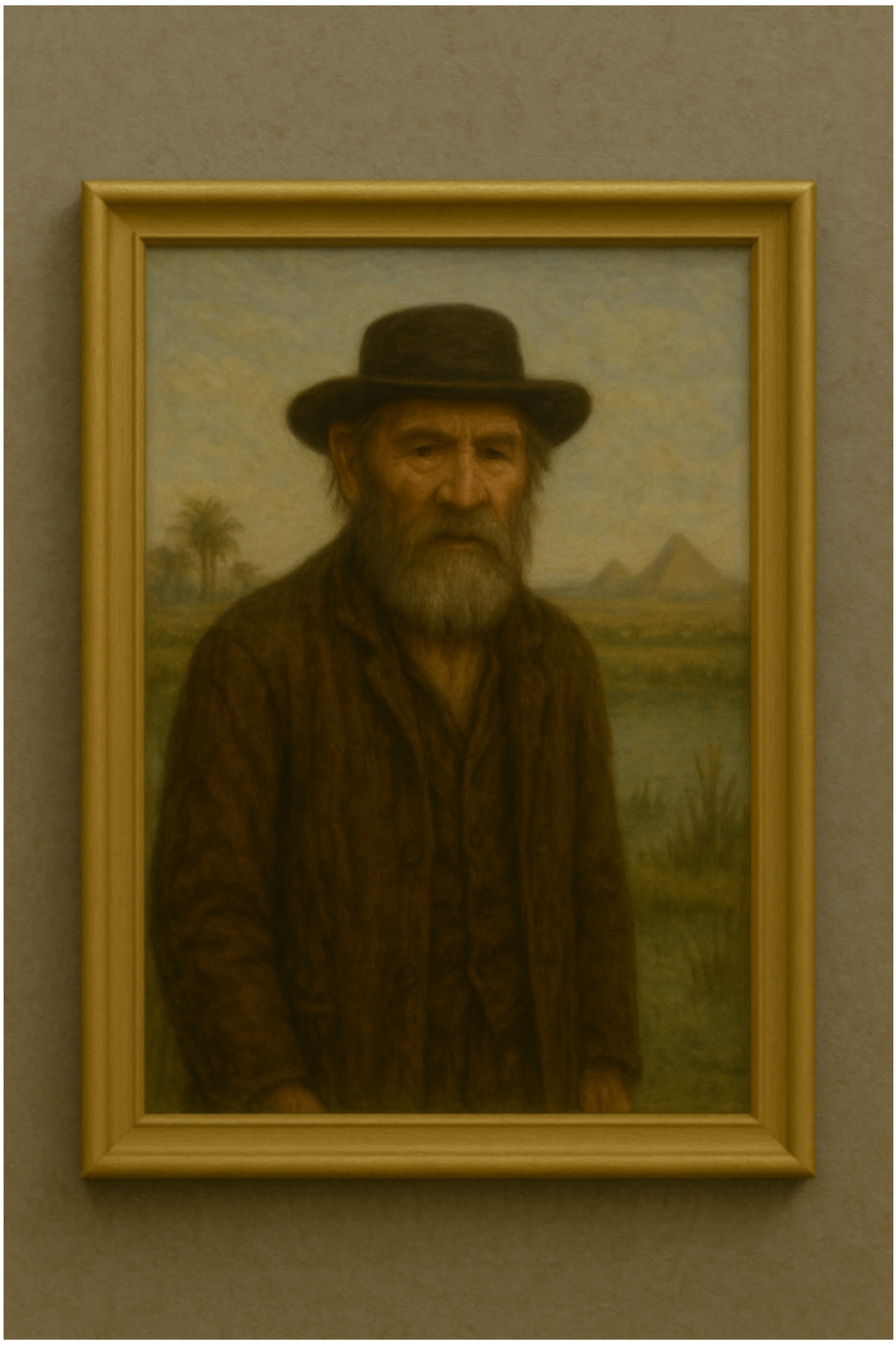

tweelingbroer van de zwarte hond. Mijn broer heet ook Anubis.' Plotseling werd Elwin van achteren gegrepen. Het was de zwarte hond. Elwin schrok heel erg, en de man met de zwarte hoed was inmiddels verdwenen. 'Zo,' gromde de zwarte hond, 'dus jij wil van het Egyptische kruid stelen, hè ? Dat gaat zomaar niet.' Maar Elwin begon zich direkt te verdedigen door te zeggen : 'Maar dat kruid is niet voor mij, maar voor de keizer, die heel ernstig ziek is.' De zwarte hond boog zich een beetje naar voren, en stond op zijn achterpoten. Nog steeds lagen zijn klauwen op één van Elwins

schouders. 'De enige die jou over het moeras kan brengen is Sebek de krokodil, maar dat werk doet hij helaas niet meer,' zei de zwarte hond. 'En waarom niet ?' vroeg Elwin een beetje brutaal. 'Omdat hij ook ziek is geworden,' zei de zwarte hond. 'Maar vraag het hem zelf maar, daar komt hij al aan.' En daar begon het moeras een beetje te bubbelen op de plek vlak voor Elwin, en een reusachtig krokodillenhoofd kwam op uit het water, en heel langzaam begon ook zijn rug te verschijnen. 'Ja Elwin,' klaagde de krokodil, 'het is waar wat de zwarte hond zegt. Ik ben te ziek om je over het moeras te brengen, en mijn rug doet veel te veel pijn. Het enige wat mij weer beter zou kunnen maken is het kruid van Izu.' Nou, Elwin wist wat hem te doen stond. Als hij hier verder wilde komen, dan zou hij dus eerst naar Izu moeten. De zwarte hond wilde hem wel optillen om weer terug te kunnen door het schilderij. En na een tijdje stond Elwin weer in de gang op het zolder. Weer keek hij naar het schilderij. Het was nog steeds hetzelfde schilderij. Het leek op een heel gewoon schilderij. Niets bewoog. Toen keek Elwin naar het tweede schilderij. Hier had hij nu mee te maken. Het was een schilderij van Izu.

Hoofdstuk 2. Zwarte Honden

De volgende dag vertelde Elwin aan de koning en de anderen wat er gebeurd was. Ze zouden een tijdje bij Elwin en Sandra blijven logeren, totdat Elwin de opdracht vervuld had. Elwin zou die nacht door het schilderij van Izu gaan, maar eerst was er bessensap en een tijd van rust. Ze hadden veel te bepraten, en Elwin kon goed bijkomen. Ook de goede fee vrolijkte Elwin goed op. Elwin was erg benieuwd naar wat er vannacht zou gebeuren, maar tegelijkertijd was hij ook wel een beetje bang. 'Elwin, Elwin !' werd er van buiten geroepen. Er stond iemand voor het raam. Het was Bella. Bella was de vogelvoedster van het dorp waar Elwin woonde. Toen ze binnenkwam was ze erg verrast. 'Wat een volle kamer,' straalde ze. En ze maakte een buiging. 'Zo, Bella,' zei de koning, 'wat fijn je nog eens te ontmoeten. We hebben zoveel over je gehoord.' Bella ging zitten naast Sandra, en aaide haar over haar haar en gezicht. 'Zo, hoe is het met jou, meid, ik heb je zoveel te vertellen.' En ook voor Bella werd er bessensap ingeschonken. Bella zou een tijdje bij Sandra op de kamer logeren, want Elwin moest in een ander kamertje slapen om zich voor te bereiden op het avontuur door het schilderij van Izu. Die nacht kon Elwin weer moeilijk in slaap komen. Buiten waaide het hard. Diep in de nacht ging Elwins wekkertje zacht af, maar Elwin had nog geen oog dichtgedaan. Hij was veel te gespannen. Het was ook zo spannend. Zachtjes sloop Elwin weer in zijn pyama op de trap naar het zolder. Elwin nam een stoeltje en ging zitten, om te gaan staren naar het schilderij van Izu, het tweede schilderij. Daar was een man met een rode hoed op geschilderd. Het schilderij leek erg veel op het schilderij van Egypte, het eerste schilderij. De man had rode ogen, en een zwarte bruinachtige jas met gaten en scheuren. Achter hem was een moeras. De man knipoogde naar Elwin. En weer schrok Elwin, omdat het toch erg vreemd was dat het schilderij bewoog. 'Hey,' zei de man, 'Elwin, kom maar dichterbij, dan neem ik je mee door het schilderij.' Heel voorzichtig stapte Elwin naar voren. Dat was wel erg dapper van Elwin, want hij wist niet wat er zou gebeuren. Plotseling kwam de hand van de man uit het schilderij, en trok Elwin er langzaam doorheen. Elwin bibberde. Wat was dit spannend.

Aan de andere kant van het schilderij stond er een huisje naast het moeras. Samen met de man liep Elwin naar binnen. De man drukte op een glimmende zilveren edelsteen die op de binnenkant van een schelp leek. Een deur ging open, en ze kwamen in een kleine kamer terecht. Was deze man eigenlijk wel te vertrouwen ? Elwin wist het niet, maar hij kon alleen maar denken aan de arme keizer. 'Waarom wil je dat kruid eigenlijk hebben ?' vroeg de man met de rode hoed. En Elwin vertelde

het verhaal over de keizer en over wat hij met de krokodil had meegemaakt. 'Nou,' zei de man, 'er is hier geen krokodil, en ik zou ook niet weten hoe ik je over het moeras kan brengen, maar achter het moeras is de enige plek waar het kruid van Izu groeit.' Ook vertelde de man hem dat het eilandje achter het moeras, waar het kruid groeit, streng bewaakt werd door een zwarte hond. 'Heet die hond toevallig Anubis ?' vroeg Elwin. De man leek even te schrikken. 'Ja,' zei hij tenslotte, nadat het even stil was geweest. 'Zie, wat die man van het Egyptische schilderij je niet heeft verteld is dat hij eigenlijk twee broers heeft. Het is een drieling.' Daar keek Elwin wel even van op. De zwarte hond van het Egyptische schilderij was uiteindelijk best aardig, maar hoe zou

zijn broer van dit schilderij zijn ? Elwin wist het niet, en hij wist eigenlijk ook niet goed of hij ze allemaal wel kon vertrouwen. De man haalde zijn schouders op. Plotseling kwam de zwarte hond binnenrennen. 'Wat moet dat hier,' brulde hij. 'Het is hier verboden. Het is hier verboden.'

'Wat is hier verboden ?' vroeg Elwin. 'Om hier te komen,' brulde de hond. 'Maar wat doe jij hier dan ?' vroeg Elwin brutaal. 'Zeg, ellendeling,' bromde de hond, 'ik ben hier de baas.' En binnen enkele minuten was Elwin door de hond uit het schilderij gezet, en stond hij weer op de gang van de zolder. De enige manier was om het derde schilderij te proberen. Op het schilderij stond een man met een gele hoed geschilderd. Elwin ging op een stoeltje zitten en begon te staren. 'Niemand kan de gele draak verslaan,' fluisterde de man zachtjes. Elwin vond het erg vreemd dat een schilderij kon praten, maar het was niet de eerste keer. 'Wie is de gele draak dan ?' vroeg Elwin. De man boog een beetje naar voren, en zei : 'Dat ben ik.' Elwin schrok, vooral toen de man heel voorzichtig uit het schilderij stapte. Nu was Elwin toch wel heel erg bang geworden. Maar de man stelde hem snel gerust : 'Jij hoeft mij niet te verslaan, hoor, Elwin, ik bedoelde eigenlijk dat als ik met jou meega in dat andere schilderij, dan kom je er wel doorheen.' En ineens begon een arm van de man een beetje te groeien. 'Zie je ?' zei hij tegen Elwin. 'Ik kan je zo over het moeras dragen. Ik kan alles laten groeien.'

Niet lang daarna waren ze beiden aan de andere kant van het tweede schilderij, en de man liet met gemak z'n benen zo lang groeien, dat hij door het moeras kon stappen, met Elwin in zijn armen. Maar daar was iemand natuurlijk helemaal niet blij mee, en dat was de zwarte hond. Luid blafte hij aan de andere kant van het moeras. Het was een soort eilandje waar hij op stond, en hij leek in de verste verten niet meer op de grote hond die hij eerst was. Hij leek nu op een klein schoothondje. Of kwam dat doordat Elwin zo hoog in de armen van de man met de gele hoed was ? 'Het is hier verboden,' brulde de hond. Toen ze eindelijk op het eilandje waren gekomen was de hond totaal verdwenen. Nu moesten ze zoeken naar het kruid. Er groeide hier bijna niks. Overal was het dor en droog. Toen ze een eindje verderop liepen zakte Elwin ineens een stukje in de grond. Het bleek een verborgen tunnel te zijn. Het bleek een diep gat te zijn, en weer liet de man zijn benen groeien om veilig met Elwin op de bodem van het gat te komen. Er waren hier vijf richtingen die ze in konden gaan, vijf gangen. Op de muren waren Egyptische beschilderingen. De zwarte hond kwam veel in die beschilderingen voor. Het was Anubis, degene die mummies maakte, vertelde de man met de gele hoed. Mummies ? Elwin schrok daar erg van. Maar ze moesten verder, want ze hadden het kruid nog niet gevonden. Ze besloten één van de vijf gangen in te gaan. Elwin lette goed op de beschilderingen en de graveringen in de muren. De tekeningen vertelden inderdaad dat de zwarte hond met lange wikkels

mummies maakte. De wikkels leken op stripverhalen. 'Ach, onzin,' dacht Elwin tenslotte bij zichzelf. 'Dat deden ze misschien vroeger, maar nu niet meer.' Maar waar was de man met de gele hoed nu gebleven ? Plotseling hoorde Elwin een stemmetje : 'Als ik je te pakken krijg, zal ik van jou eens een mummie maken.' Elwin zette het op een rennen, maar achter hem was de tunnel ineens gesloten. En in de verte stond de zwarte hond op zijn achterpoten, en hield een fakkel tussen zijn klauwen. Nu zat Elwin in de val. Wat moest Elwin nu doen ? Ineens greep een hand hem van onder de grond en trok Elwin naar beneden. Het was de man met de gele hoed. Nu was Elwin in een andere gang terechtgekomen. 'Kom mee,' zei de man, 'ik heb wat gevonden.' Snel leidde hij Elwin naar een enorme ruimte. Het was de schatkamer van een farao. En het was niet zomaar een farao. Het was een vrouwelijke farao, genaamd Nefertiti. De ruimte lag vol met gouden schatten, en ook veel beeldjes van honden, en zelfs grote standbeelden van de zwarte hond. Maar ineens gingen er deuren open in de

standbeelden, en er kwamen mummies uitrennen. Snel klampte Elwin zich vast aan de man met de gele hoed. Maar de mummies bleken helemaal niet geinteresseerd te zijn in Elwin en de man met de gele hoed. Ze gingen snel door het gat waar Elwin doorheen was getrokken. Maar ook een deur in één van de muren ging open, en in het gangpad verscheen de zwarte hond met de fakkel. Luid begon hij te blaffen. En weer klampte Elwin zich vast aan de man met de gele hoed. Maar de zwarte hond scheen ook totaal niet geinteresseerd in Elwin en de man met de gele hoed te zijn. Snel rende hij tot een deur waar de mummies uit waren gekomen en ging daar naarbinnen. 'Kom,' zei de man met de gele hoed, 'laten we hem volgen om te kijken wat hij gaat doen.' Het was het grootste standbeeld van de zwarte hond in de hele ruimte. Toen ze door het deurtje gingen moesten ze over een lange trap naarboven. De trap eindigde in het oog van het beeld, en vandaaruit konden ze naar beneden kijken naar de schaal die het beeld op z'n armen droeg. Het was een gouden schaal bekleed met zwart goud en tapijt. Op het tapijt lag het kruid van Izu. Dit moesten ze hebben. Maar ineens werden ze van achteren geduwd, en beiden vielen ze naar beneden. Gelukkig was het kruid waarin ze vielen erg zacht, en deden ze zich geen pijn, maar bovenaan in het oog lachte de zwarte hond.

'Haha,' lachte hij. 'Nu nog even en jullie worden verkoold, samen met het kruid. De mummies hebben vast wel zin in kruid met kabouters. Haha.' En toen gebeurde er iets verschrikkelijks, waar Elwin erg van schrok. Het plafond ging open en overal gleden mummies naar beneden langs kruidenstengels, en kwamen op de randen van de schaal terecht, terwijl Anubis, de zwarte hond, de fakkel naar beneden wilde gooien. Maar ineens werd er van beneden geroepen : 'Hey, wat moet dat daar !' Het was de broer van de zwarte hond, de andere zwarte hond, die ook Anubis heette. 'Zeg broer,' riep hij, 'dat gaat zomaar niet, hè. Zo ga je niet om met gasten.' Maar de zwarte hond met de fakkel begon te schreeuwen : 'Ze komen het kruid van Izu stelen.' Maar toen riep de broer : 'Ach, Anubis, dat kruid komen ze halen om Sebek te helpen, die zo ziek is.' En toen riep de hond met de fakkel weer : 'Laat Sebek dan hier in het moeras komen wonen, want het kruid groeit ook op de bodem van het moeras.' Dat vond de broer wel een goed idee, maar eerst moest Elwin wat van het kruid meekrijgen voor Sebek, zodat hij weer beter zou worden, en natuurlijk wat kruid voor de keizer van Adaka. Daar stemde Anubis mee in, en nadat Elwin een paar zakken met kruid had meegekregen gingen ze terug door het schilderij. Het was natuurlijk belangrijk dat Sebek eerst Elwin over het Egyptische moeras zou brengen, en natuurlijk weer terugbrengen, voordat hij in het moeras van Izu kon wonen. Het moeras van Egypte was zo diep dat zelfs de man met de gele hoed Elwin daar niet kon helpen. Elwin was dus helemaal aangewezen op Sebek.

Hoofdstuk 3. Elwin en de Rovers

Sebek was erg blij met het medicijn, en knapte er direkt van op. Nu kon hij Elwin over het moeras heenbrengen. Het was een erg groot moeras, en het duurde lange tijd voordat ze op de heuvel waren. Hier moest dan ergens het Egyptische kruid groeien. Maar ineens stond er een farao voor Elwin. 'Halt, geen stap verder,' schreeuwde hij nors. Elwin legde hem uit waarvoor het kruid nodig was, maar de farao wilde Elwin niet doorlaten. 'En waarom dan niet ?' vroeg Elwin brutaal. Ineens merkte Elwin dat Sebek naast hem stond. De farao vertelde dat zijn dochtertje ernstig ziek was, en dat ze om in leven te blijven al het kruid wat hier groeide moest gebruiken. De farao kon echt niks missen, want hij was veel te bang dat zijn dochtertje anders zou doodgaan. Dat was een droevig verhaal. Maar toen vertelde Elwin over wat de drokelaardokter had gezegd, dat als het Egyptisch kruid werd vermengd met het kruid van Brannan en het kruid van Izu, dan kon het iemand met zo'n ernstige ziekte wel beter maken. De farao glunderde, en vroeg of hij iets van dat kruid mocht hebben, in ruil voor wat Egyptisch kruid. Maar Elwin vertelde hem dat hij alleen nog naar het kruid van Brannan op zoek moest gaan. 'Kom dan bij me terug,' sprak de farao, 'als je het kruid van Brannan hebt gevonden, dan zal ik je daar rijkelijk voor belonen, en je een flinke hoeveelheid van het Egyptische kruid schenken.' Dat beloofde Elwin. En met veel moed beklom Elwin Sebek weer, om terug over het moeras te gaan. Elwin was nu immers al ver op weg. Hij had in ieder geval al het kruid van Izu.

Maar toen Elwin weer in de gang van de zolder was gekomen, ontdekte hij snel iets vreselijks. Het derde schilderij, het schilderij van Brannan, was verdwenen. Snel waarschuwde hij Sandra, en die schrok ook vreselijk. Bella begon haar te troosten. Ze waren allemaal zo bezorgd om de keizer, en zonder dit laatste schilderij kwamen ze nergens. De koning, de dokter en de lakei waren inmiddels weer vertrokken, omdat het allemaal best wel lang duurde, en ook de goede fee Izu was weer weggegaan. Toch hoopte Elwin stilletjes dat ze nog terug zou komen. Elwin wist zich geen raad.

En ja hoor, nadat ze een tijdje in de woonkamer hadden gezeten, zagen ze de goede fee die op het raam tikte. Snel deed Elwin open, en de fee liep naar binnen. 'Zo, daar ben ik weer,' zei de fee. Maar ze zag al aan Elwins gezicht dat er iets gebeurd was, en Elwin vertelde het verhaal. 'Dan zit er niks anders op dan dat ik je zelf naar Brannan breng, Elwin,' zei de goede fee. Sandra knikte. Bella schonk voor allemaal nog even wat bessensap in. En na nog een tijdje gepraat te hebben vertrok Elwin met de goede fee. De goede fee klapte even met haar handen, en ineens stond er een gouden paard voor hen. Snel stapten Elwin en de goede fee op het gouden paard, en vertrokken. Het paard had prachtige gouden vleugels, die heel lang waren. De fee wist wel een korte

weg naar Brannan, wat diep onder de grond lag. Ergens in het bos, op een open plek, was een gat dat tot diep onder de grond leidde. Het gat liep schuin, zodat ze al snel onder Egypte terecht waren gekomen, tot diep in Izu, waar Brannan lag. De fee gaf Elwin een gouden zwaard. Dat had hij hier wel nodig, want er waren veel rovers. Ze hadden vaak rode pakken aan, met gaten en scheuren, en vaak zwaar vervuild, en velen van hen hadden tanden in allerlei kleuren. 'Het zijn de rovers van Aton, Elwin,' zei de fee. Wie was dat dan nou weer ? dacht Elwin bij zichzelf. Ze waren zo gemeen en behendig dat ze achterop het gouden paard terechtkwamen en Elwin en de fee eraf probeerden te krijgen. Ze hadden stokken in hun handen, en sommigen droegen messen. De fee had de teugels in de handen, terwijl Elwin was opgestaan op de rug van het paard om de rovers van hen weg te slaan. Maar een snelle rover kon in één ruk Elwin en de goede fee van het paard afkrijgen. Elwin en de goede fee vielen de diepte in, niet wetende waar ze terecht zouden komen. De goede fee slaakte een gil, en ook Elwin was erg bang. Maar ineens voelden ze iets zachts onder hen. Het was een gele hoed waarop ze terecht waren gekomen. Het was ... de man met de gele hoed. Snel deed de man de hoed van z'n hoofd af. 'Ha Elwin,' zei hij verrast, 'dat is een verrassing.' Maar de fee was verdwenen. Boven hun hoofden zweefde een enorm piratenschip met vleugels. Het piratenschip had een voorkant als het hoofd van een zwaan. En er kwamen grote tranen uit de ogen van het zwanenhoofd. Op het schip zagen ze de fee tussen de ruige en woeste rovers staan. 'Help,' schreeuwde de fee, terwijl ze met haar doorzichtige gouden vleugels wapperde. De rovers lachten gemeen. Oh, wat was die Elwin toch kwaad. Wat moesten ze toch met zo'n lieve fee. 'Daar weet ik wel wat op,' zei de man met de gele hoed. En vlug nam hij Elwin in zijn armen, terwijl zijn benen weer begonnen te groeien, net zo lang totdat ze aan de rand van het piratenschip waren gekomen. Maar de rovers lachten hen uit, en begonnen de fee lachend te stompen.

Ineens zag Elwin iemand hoog op het dek staan die hij wel kende. Het was de drokelaardokter met het derde schilderij. 'Zoek je dit soms ?' riep hij lachend naar Elwin. 'Het kruid is van ons.' Dus de drokelaardokter had het schilderij gestolen. Maar waarom ? Snel trok Elwin zijn gouden zwaard, maar de drokelaardokter rende snel naar het roer en gaf er een ruk aan. Elwin viel naar achteren en het gouden zwaard vloog uit z'n handen. Maar nu was ook de man met de gele hoed aan boord gekomen. Hij keek de rovers en de oude drokelaardokter strak aan. Snel nam hij de hoed van z'n hoofd en draaide hem een paar keer om, terwijl het in een prachtige vlinder begon te veranderen. Er kwam prachtig geel licht van de vlinder af, en de man wierp de vlinder als een boemerang in de lucht. De rovers werden om de beurt door de vlinder geslagen, en toen ging de vlinder er met het schilderij vandoor. Maar nu werd de drokelaardokter erg boos : 'Dat schilderij is van ons,' brulde hij. 'Niet waar,'

gilde de goede fee, 'je hebt het schilderij uit de gang van Elwins zolder gestolen.' En toen kreeg de drokelaardokter een erg gemene grijns. Een deur in de kajuit ging open, en een heleboel rode mummies kwamen naar buiten lopen. Het leek alsof ze sliepen. Ze hadden hun armen en handen vooruit gestoken. Snel begonnen ze door elkaar heen te lopen, terwijl de drokelaardokter door de kajuit wegvluchtte. Ineens kwamen de mummies allemaal tegelijk op Elwin af, maar gelukkig, daar was de vlinder weer, en sloeg alle mummies de andere kant op. Maar nu gingen ze recht op de goede fee

af. Snel vloog de fee weg. Toen begonnen alle mummies de wikkels van hen af te halen. Het waren rode honden. En weer kwamen ze op Elwin af, en dit keer kwamen ze erg dichtbij. Plotseling raakte een rode hond Elwin aan, en Elwin schreeuwde het uit van de pijn. Wat was dat heet, zeg. Die honden waren als lopende kachels. Op de plaats waar Elwin aangeraakt was verscheen een vreemd teken. Ook begon het vreemde teken te stralen van licht. En weer kwam de drokelaardokter naar buiten rennen. 'Haha, Elwin,' riep de dokter, 'je hebt het teken ontvangen, en zodadelijk zul je alles moeten doen wat ik je zeg.' En terwijl de dokter op een knopje drukte, begonnen over het gehele piratenschip lichten aan te gaan, en kwamen er stralen en bliksemschichten uit de masten die door het vreemde teken in Elwins arm werden opgevangen. Elwin begon heel vreemd te brabbelen. Als dat maar goed af zou lopen.

Hoofdstuk 4. Terug naar de Drokelaar

Inmiddels waren de goede fee en de vlinder in twee kooien gezet door de gemene dokter. 'Hahaha, Elwin,' schreeuwde de dokter, 'ik heb je lieve vrienden veilig opgeborgen in deze kooien, en ik zal van jou een prachtige mummie maken. Hahaha.' Langzaam begon de drokelaardokter in een rode draak te veranderen, en begon het schip te omklemmen. 'Jullie zullen allemaal straks niets anders dan domme mummies zijn,' brulde de draak gemeen. En het schip begon heter en heter te worden, en de zwaan aan de voorkant van het schip begon sneller te tranen. Plotseling bonkte een enorm geel schip tegen het piratenschip aan. Op het schip stond de man met de rode hoed en de rode ogen : 'Zeg broer,' riep hij, 'waar zijn we mee bezig ? Kun je niet wat vriendelijker doen tegen je gasten ?' Maar de draak werd al maar woester : 'Gasten ? Noem je dat gasten ? Dieven zijn het ! Ze komen het kruid van Brannan stelen.' En vuur kwam uit de neusgaten van de draak en daarna uit z'n bek, en de man met de rode hoed moest snel een duik nemen. Snel pakte hij z'n hoed en wierp hem naar de draak toe. Toen de hoed bijna bij de draak was aangekomen, veranderde de hoed in een vlinder. 'Weer een vlinder voor in m'n kooien,' brulde de draak. 'Wat word ik toch verwend vandaag.' Maar toen de vlinder de draak raakte begon het te regenen op het schip en de lichten gingen uit. De draak begon te smelten, en ook het schip. Maar al snel had de drokelaardokter ook deze vlinder opgesloten in één van zijn kooien. Toen dook vanaf het gele schip een zwarte hond op het piratenschip, en ook kwam de man met de zwarte hoed uit de kajuit van het gele schip. 'Het is afgelopen, kapitein Aton,' riep de man met de zwarte hoed. 'Je had naar je tweelingbroer moeten luisteren.' En ook de man met de zwarte hoed nam zijn hoed af en wierp hem af op het piratenschip. En toen gebeurde er iets wonderlijks. De man van de zwarte hoed

sprong op het dek van het piratenschip en in één knal veranderde het piratenschip in een prachtige zwaan. 'Dank je wel,' zei de zwaan, 'ik was zolang betoverd door deze dokter.' Versuft zat de drokelaardokter op de grond, terwijl het schilderij naast hem lag. Ook Elwin was zichzelf weer, en de beide vlinders en de goede fee waren weer uit de kooien. De man van de rode hoed hielp z'n broer overeind. 'Ze willen het kruid stelen, Aton,' zei kapitein Aton. Maar de man van de rode hoed boog zich naar z'n broer toe, en zei : 'Zeg, broer, waarom heb je niet gewoon aan Elwin gezegd dat dit kruid ook op sommige plekken in de Drokelaar groeit ?' En toen boog de drokelaardokter naar de man van de rode hoed, z'n broer en zei : 'Omdat het toverkruid is, en ik wil niet dat de drokelaren kunnen toveren, want dan gaan ze niet meer naar de dokter.' Maar toen boog z'n broer nog dichter naar hem toe en fluisterde : 'Waarom ben je dan in hemelsnaam dokter geworden ?' En toen was het even stil. 'Och, broer,' zei de drokelaardokter, 'omdat drokelaren alles van dokters aannemen, alsof het koningen zijn, en zo was ik de enige in de Drokelaar die het toverkruid van Brannan had. Hahaha.' De man van de rode hoed keek hem nog even aan, en zei : 'Zo gaan we niet met elkaar om. Gegroet.' En toen was de man met z'n vlinder ineens verdwenen.

Ook de man van de zwarte hoed was inmiddels verdwenen met z'n vlinder en de hond. De fee Izu stond met de zwaan naast Elwin, terwijl de drokelaardokter hen verlegen aankeek. In de verte kwamen wat rode honden aanlopen die heel langzaam weer in drokelaren aan het veranderen waren. Zij waren ook betoverd geweest door de drokelaardokter. Ze waren erg blij dat ze nu vrij waren. Eigenlijk lette niemand meer echt op de drokelaardokter, die langzaam wegliep. Hij had hier niets meer te zoeken. Na een tijdje kwam het gouden paard terug met de rode rovers die ook heel langzaam weer in drokelaren aan het veranderen waren. Wat had die gemene drokelaardokter toch veel drokelaren betoverd. De fee Izu pakte het schilderij. Dit moest weer terug naar de gang van Elwins zolder. De fee klapte even in haar handen, en het gouden paard begon te veranderen in een enorm gouden schip, waarmee ze allemaal weer naar de Drokelaar terug konden. Natuurlijk kwam alles snel weer goed. Het kruid van Brannan werd gevonden, het dochtertje van de farao werd weer beter, en Elwin kreeg volop Egyptisch kruid mee voor de keizer. En die werd natuurlijk weer snel beter van de bijzondere drie-kruidenthee. De farao liet als dank een gouden brug bouwen over het moeras van Egypte, zodat ze altijd konden komen als ze weer kruid nodig hadden, en zo kon Sebek, de trouwe krokodil, in het moeras van Izu gaan wonen. En de gemene drokelaardokter ? Die hebben ze nooit meer teruggezien.

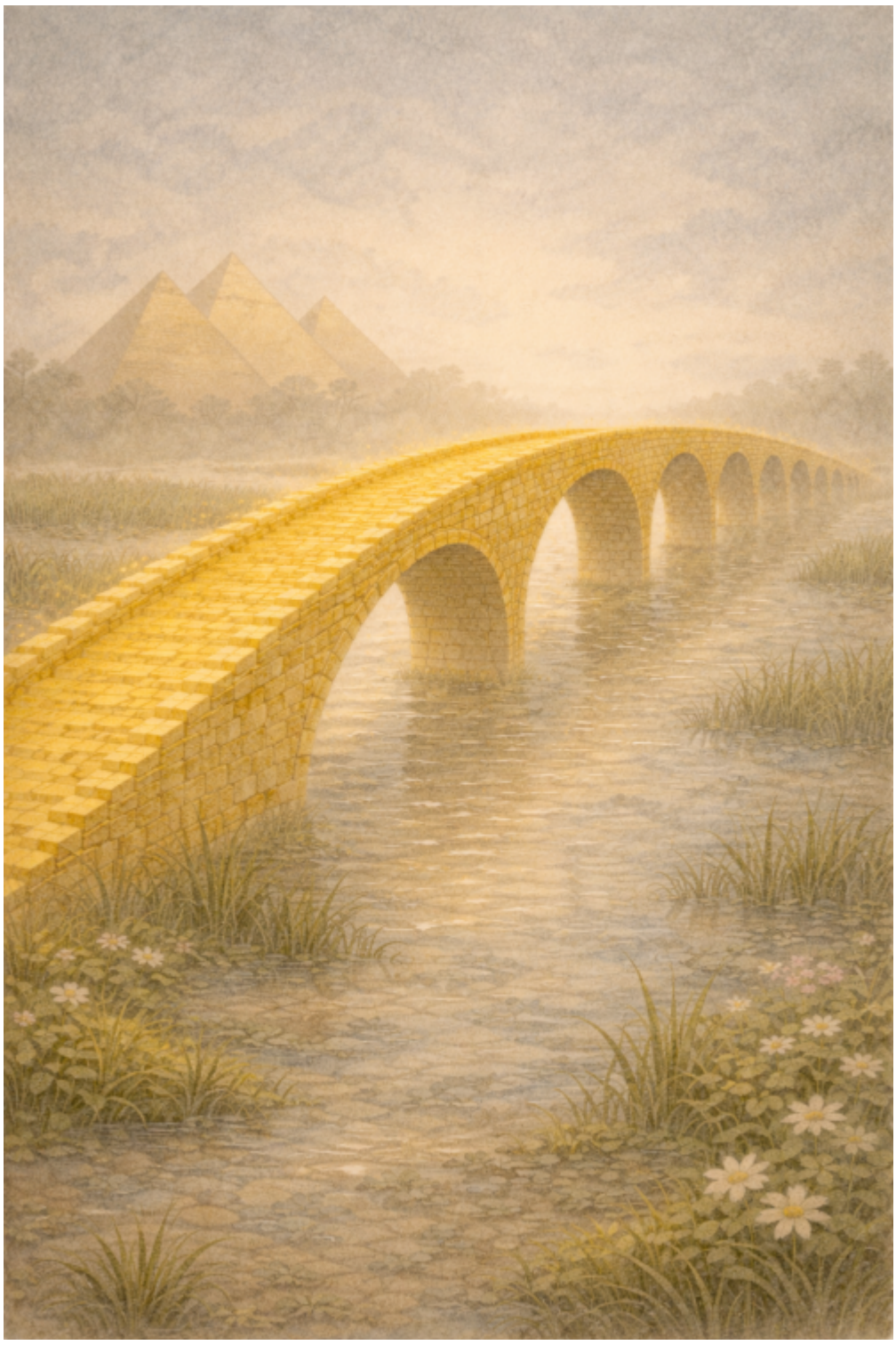

Hoofdstuk 5. De Kikker

Op een dag kwam de keizer bij Elwin op bezoek. Hij wilde Elwin bedanken voor wat hij voor hem gedaan had. Samen dronken ze bessensap. Elwin keek naar de koets van de keizer die buiten stond. Wat was dat toch een prachtige koets, zeg. Nog wel prachtiger dan die van de koning. Keizer Konohert, want zo heette de keizer, glimlachte. De keizer pakte een sigaar van drokelaargras, stak die aan, en begon door

de kamer te lopen. 'Wat een prachtige spulletjes heb je hier toch allemaal.' Elwin glimlachte verlegen. 'Ja, keizer, ik heb voor veel bijzondere personen gewerkt, en dan krijg je nog wel eens wat.' De keizer ging weer zitten. 'Precies,' glimlachte hij. Na nog wat bessensap gedronken te hebben, stond de keizer weer op en liep naar het raam voor de achtertuin. 'Elwin, wat heb je toch een prachtige tuin met een prachtige vijver,' zei de keizer. 'Ja, keizer, en het is daar vol met kikkers,' zei Elwin. De keizer liep de deur uit naar de vijver toe. En inderdaad, er zaten wat kikkers op vijverblaadjes, en aan de rand van de vijver zaten er ook een paar. Ze hadden allerlei soorten kleuren. De keizer vond het prachtig. Ook Sandra en Elwin waren naar buiten gekomen. De keizer ging in een tuinstoel zitten, en begon naar de vijver te turen. 'Dat doe ik thuis ook altijd,' zei de keizer. 'In de vijver staren.' Elwin glimlachte. De keizer had alle tijd. 'Kwaak, kwaak,' zei één van de kikkers. Plotseling sprong er een hele lange kikker tegen de keizer aan, en klom op zijn schoot. 'Kwaak,' zei de kikker. 'Zo keizertje,' zei de kikker. 'Zeg, ik zou wel met jou meewillen naar de vijver in jouw kasteel.' De keizer boog zich naar de kikker toe en sprak : 'En waarom dan wel, kikkertje ?' Toen sprong de kikker ineens op de schouder van de keizer, en sprak : 'Omdat ik altijd al een keizerlijke kikker zou willen zijn.' De keizer en Elwin konden er hartelijk om lachen. En Elwin gaf direkt toestemming aan de keizer om het dier mee te nemen. Na een tijdje was het dan zo ver. De keizer zou weer vertrekken, en nam de kikker mee in de koets, zoals de kikker wilde. De kikker was erg blij toen hij bij de vijver van het kasteel was aangekomen. Het was een echte keizerlijke vijver, met keizerlijke kikkers en vissen. 'Plons,' daar sprong de kikker in de diepte. Nu was hij dan een echte keizers-kikker.

Maar na een tijdje had de kikker even genoeg van de vijver, en hupte het kasteel binnen. De keizer had zijn personeel opgedragen heel vriendelijk tegen de kikker te zijn, want het was de kikker van Elwin. Vrolijk hupte de kikker naar de dineerzaal van de keizer, waar de keizer soep aan het eten was uit een zilveren schaal. Die zilveren schaal was erg lang, en al gauw floepte de kikker op de rand van de schaal. De keizer moest wel even lachen. Wat een grappige kikker was dat toch. 'Zeg, keizer,' sprak de kikker, 'als u het goedvindt kom ik elke dag even bij u om u gezelschap te houden, en dan eet ik een hapje met u mee ... uit een zilveren schaal natuurlijk.' Dat vond de keizer direkt een heel goed idee, want dan was de keizer ook niet zo alleen. De kikker kreeg een witte doek om zich heen, en mocht aan de andere kant van de tafel zitten, met een zilveren schaal vol soep. Ook kreeg de kikker een prachtige gouden lepel. Wat had de kikker een honger, en snel begon hij de soep op te slurpen. Na een tijdje was het voor de keizer tijd om naar bed te gaan. Vrolijk huppelde de kikker achter hem aan. 'Zeg kikker,' vroeg de keizer beleefd, 'waar ga je naartoe ?' Vlug sprong de kikker voor de keizer uit, en huppelde naar zijn kamerdeur. 'Ik ga op

uw kamer slapen. Heeft u nog een doos met een kussentje erin ?' Maar de keizer wilde de kikker niet in een doos laten slapen. Het bed van de keizer was zo groot, dat de kikker wel naast de keizer mocht liggen. Maar dat vond de kikker een beetje teveel van het goede. De kikker was immers zelf geen keizer. Maar de keizer had nog wel een klein gouden bedje voor de kikker, zodat hij niet in een doos hoefde te slapen. In het gouden bedje lag een matrasje met een paar dekentjes. Vlug sprong de kikker erop, en ging slapen. En ook de keizer ging slapen, en sliep natuurlijk heel lekker. Toen de keizer heel diep sliep, en ook alle lakeien, kwam de kikker uit het bedje, floepte de kamerdeur door, en ging op onderzoek uit in het keizerlijke kasteel. Het was een heel bijzonder kasteel. In de uithoeken van het kasteel stonden vaak pilaren met oude muziekdozen erin. Daar kwam dan hele zachte en prachtige muziek uit voort, als slaapliederen. Daarom was het ook altijd erg rustig in het keizerlijke kasteel. Ook waren er hier en daar wat kleine watervalletjes in het kasteel, die dan uit wat kleine rotsjes kwamen.

Op een dag stopte er een vreemd busje voor het keizerlijke kasteel. Een kleine ronde man stapte uit de bus. Hij had een hoge zwarte hoed op en een groen-zwart geruite jas. Het was iemand van de belasting. Hij wilde de keizer direkt spreken. De keizer was op dat moment in het keizerlijke washok, en daar kwam die meneer van de belasting al aan. 'Zeg keizer,' zei de meneer. 'U heeft in uw kasteel zoveel bijzondere spullen staan, en zoveel kunstwerken. Dat gaat u dit jaar een hele hoge belastingprijs kosten. Er zijn namelijk hele grote veranderingen gekomen in de belasting.' En toen de keizer het bedrag hoorde wat hij zou moeten betalen, schrok hij wel even. Want zoveel geld had de keizer helemaal niet. 'Zeg, meneer van de belasting,' vroeg de keizer beleefd, 'waar komt u eigenlijk vandaan ? Zoveel geld heb ik helemaal niet, en ik vraag me af of er in heel het rijk Adaka wel zoveel geld te vinden is. Met wie heb ik hier van doen ?' De man deed één stap dichter naar de keizer toe, en sprak : 'Ik ben meneer van Dongelen, van sprookjes-belastingen. Wij reizen alle keizerrijken van de sprookjeswereld af, om belasting te innen.' De keizer werd even stil. 'Wie is uw baas dan ?' vroeg de keizer. 'Mijn baas is Anubis de vijfde,' sprak de meneer heel deftig. 'Wie is dat ?' vroeg de keizer haastig, 'is dat ook een keizer ?' En weer was het even stil. 'Nee,' zei de meneer, 'dat is een farao.' De keizer wilde die farao eerst wel eens spreken, voordat hij zoveel geld zou betalen. En waar moest hij al dat geld vandaan halen ? De keizer pakte zijn kikker, en liep met de meneer mee naar het busje. Het was wel een hele lange tijd rijden, maar dat kon de keizer niet zoveel schelen. Hij wilde die farao wel eens spreken die zoveel geld van hem wilde voor belastingen. Ze moesten daarvoor helemaal naar Egypte, naar een grot onder de grond. 'Laat hem maar verder komen,' sprak de farao. Toen de keizer dichterbij kwam zag hij dat de farao een beetje op een zwarte hond leek. 'Zo, dag keizer,' sprak de farao, 'ik ben Farao Anubis de Vijfde, van sprookjes-belastingen.' De keizer deed nog een stap naar

voren en sprak deftig : 'Ik ben keizer Konohert van het rijk Adaka, waartoe ook de Drokelaar behoort. Ik wilde u graag vragen waarom u zoveel geld van mij wil.' Toen deed ook meneer van Dongelen een stap naar voren, en zei tegen de keizer in het bijzijn van de farao : 'Dat zijn nu eenmaal de regels. Elke keizer moet veel belasting betalen. Daar is hij keizer voor.' De farao knikte. 'Maar zoveel geld heb ik helemaal niet,' zei de keizer paniekerig. 'Dan zult u veel eenvoudiger gaan moeten wonen,' sprak de farao, 'want het kost nu eenmaal veel belasting als u zulke bijzondere spullen heeft.' De keizer richtte zich naar de kikker, en sprak : 'Zeg, kikker, vertel me eens wat ik nu moet doen.' En de kikker sprak : 'Beste keizer, de mannen hier hebben gelijk. U woont in zo'n prachtig kasteel, dus dan moet u daar ook veel belasting voor betalen, zodat anderen het ook prachtig kunnen hebben. Of u verdeelt gewoon de spullen eerlijk over het rijk, zodat u daardoor minder belasting hoeft te betalen.' De keizer keek een beetje sip, maar de kikker had wel gelijk. Het was beter dat hij veel van zijn bijzondere spullen en kunstwerken aan de verschillende landen en dorpen van zijn rijk zou schenken. En de farao had nog wel wat bijzondere spullen voor de farao die veel minder belasting zouden kosten. En zo gebeurde het. De keizer verdeelde veel van zijn spullen eerlijk over het rijk Adaka. Veel spullen kwamen en musea terecht, in gemeentehuizen, en in plantsoenen. En de keizer voelde zich er direkt een stuk beter bij. En zo ook kreeg het dorp waar Elwin woonde er enkele bijzondere stukken bij. Veelal waren dit Egyptische kunstwerken, maar er zaten er ook enkele tussen uit Izu en Brannan, en een paar echte sierstukken uit het oude Adaka. Anubis de Vijfde was erg tevreden dat de keizer zo goed meewerkte, en het rijk Adaka was hierdoor zo prachtig geworden, dat Anubis de Vijfde en meneer van Dongelen er graag zouden willen wonen en werken. Naderhand was de keizer zelfs zo trots op Anubis de Vijfde, dat deze bij hem in het keizerlijke kasteel mocht wonen. Natuurlijk was het daar nu een stuk eenvoudiger geworden, maar Anubis zou als dank wat tunnels onder het kasteel laten graven.

Hoofdstuk 6. De Vergadering van de Koningen

De keizer vroeg zich af waar die tunnels goed voor waren. Maar toen hij zag hoe prachtig het allemaal werd, kon het hem niet meer schelen. Als hij zich even wilde terugtrekken, dan kon hij hier naartoe. Op een dag kwam de goede fee Izu bij de keizer op bezoek. Ze had een paar schilderijen voor de keizer meegenomen. Die waren voor onder het kasteel in de ondergrondse hal. En het waren hele bijzondere schilderijen, want diep in de nacht werden ze levend. Het waren schilderijen van de verschillende landen van het rijk Adaka, waar de keizer dan simpelweg kon komen door het schilderij. Zo was er een schilderij van de Drokelaar, een schilderij van Trideria, een schilderij van Tiatira, een schilderij van Biskidde, een schilderij van Kmer, en nog wat andere schilderijen. Het waren er een heleboel. De keizer was er

erg blij mee. En ook de fee was erg blij, want het was vandaag een bijzondere dag. Vandaag was namelijk de landstreek Izu, dat zo diep onder de grond lag, tot een echt keizerrijk geworden. En de keizer van dit rijk heette Marazanta. De fee had voor de keizer van Adaka ook een schilderij daarvan meegenomen, zodat de keizer makkelijk naar Izu zou kunnen stappen. De keizer kreeg er een kleur van. Wat zou hij toch graag die andere keizer willen ontmoeten. Als hij 's nachts, als het schilderij tot leven zou zijn gekomen erdoor zou stappen dan zou hij in een hal onder in het keizerlijk kasteel van Marazanta terechtkomen. En dat was niet zomaar een kasteel, nee, het was een schip. Hiermee kon keizer Marazanta naar Brannan varen, naar Tifiaf en naar andere landen van het rijk Izu. En ja, dat rijk lag heel diep onder de grond, onder de bodem van Egypte.

Een paar dagen later ging de telefoon bij Elwin. De keizer had een goede tijd gehad op het kasteelschip bij Marazanta. De keizer was er inmiddels geweest. Elwin was blij de keizer aan de telefoon te hebben. 'Zeg Elwin,' zei de keizer, 'moet je eens even luisteren. Ik ben bij keizer Marazanta van het rijk Izu geweest, en hij is daar nog maar pas keizer. Met zijn kasteelschip kan hij naar de landen van zijn rijk varen, en zo ook naar het land Tifiaf. Hier woont farao Anubis de Zesde, die daar zo'n beetje de baas is. Het is een zwarte hond met bijna een vissenkop, met twee lange zwarte hondenoren, bijna hazenoren. Maar goed, nu wil Marazanta dat er een brug komt tussen Brannan en Tifiaf, dat achter Brannan ligt, en waar een hele grote zee tussenligt. Het is een hele gevaarlijke zee, en niet veel lieden hebben het ooit klaargekregen om vanuit Brannan Tifiaf over zee te bereiken. Bijna alle schepen vergaan daar, vanwege de enorme stormen, cyclonen en draaikolken. Elwin, je moest eens weten. Maar goed, alleen het kasteelschip van keizer Marazanta is in staat om naar Tifiaf te gaan, en een paar schepen van geluksvogels misschien. Maar farao Anubis de Zesde wil absoluut niet dat er zo'n brug gebouwd wordt tussen Brannan en Tifiaf. Elwin, zou jij hem misschien kunnen overhalen ?' Natuurlijk wilde Elwin dat wel, maar hoe moest hij daar komen ? Het kasteelschip van Marazanta ging maar eens in de twintig jaar over die woeste zee naar Tifiaf. Dat stond in de reglementen, en dat was de afspraak tussen Marazanta en farao Anubis de Zesde. De farao wilde het absoluut niet vaker hebben. Dus eigenlijk werd Tifiaf van de keizer afgehouden. De farao wilde zelf het bestuur grotendeels in handen houden. Eens in het jaar ontving Marazanta een brief van de farao, die door een vogel van de farao werd verzonden, en dan mocht de keizer maar één brief terugsturen. Als er iets uitgepraat moest worden, dan moest Marazanta wachten tot het volgende jaar. Dat schoot dus niet echt op, en zelfs nu Marazanta nu keizer was geworden van het rijk Izu veranderde er niets aan dit reglement. Daarvoor was Marazanta altijd al opperkoning van Izu geweest. Opperkoning, noemden ze hem, maar eigenlijk was hij een tovenaar. Nu zul je misschien wel denken waarom Marazanta dan niet gewoon even

alles goedtovert. Maar zo werkt het natuurlijk niet. Ook tovenaars moeten zich soms gewoon aan de regels houden, vooral als er meerdere tovenaars in de buurt zijn. En tovenaars zitten ook niet echt altijd op ruzie te wachten. Dat begrijp je misschien wel.

Nu was dan alle hoop gericht op Elwin. Elwin had het namelijk wel vaker aan de stok gehad met farao's en door de farao's gewoon te helpen met wat ze nodig hadden kwam het vaak wel weer goed. Maar hoe moest Elwin dan over die gevaarlijke zee komen ? Hij kon wel gemakkelijk in Brannan komen, want daar had hij een levend schilderij van waardoor hij heen kon stappen, dus dat was het probleem niet. Maar hoe kwam hij nu veilig in Tifiaf ? Op een dag zou de keizer van Adaka bij Elwin op bezoek komen om daar eens goed over te praten. Ook de goede fee Izu kwam langs. Elwin vroeg of de goede fee Izu misschien ook zo'n tot levend komend schilderij van

Tifiaf had, maar dat had de goede fee niet. Elwin durfde eigenlijk zo'n woeste en gevaarlijke zee niet over. En met al die stormen en cyclonen was zelfs een vliegtocht veel te gevaarlijk. Elwin en de keizer hadden alle koningen van Adaka uitgenodigd om bij Elwin in huis bessensap te drinken, en mee te praten over hoe Elwin in Tifiaf kon komen. Daar kwam de eerste koning al aanzetten. Het was de koning van de Drokelaar. De koningin was ook meegekomen, en na een tijdje zat de hele kamer vol. Maar na lang met elkaar gepraat te hebben waren ze er nog steeds niet uit. Plotseling kwam de kikker binnen die al een tijdje in het keizerlijke kasteel woonde. Iedereen keek op. 'Goedendag, hoogachtende heren. Hij gaf de koninginnen een kusje op de hand, en ook tenslotte op de hand van de keizer. De keizer lachte. Hij was zo trots op de kikker. 'Mijne heren,' zei de kikker deftig, 'ik heb van uw besluit gehoord Elwin uit te zenden naar Tifiaf om met farao Anubis de Zesde te praten. Alleen weten jullie nog niet hoe hij daar moet komen. Ik heb een voorstel : Ik ben lang en snel. Als Elwin nu op mijn rug gaat zitten, dan breng ik hem veilig over de zee naar Tifiaf.' Direkt kwam er protest. 'De zee is veel te gevaarlijk met al die draaikolken,' zei er één. En een ander begon te schudden met z'n hoofd. 'Heren, heren,' zei de keizer, 'het is een erg slimme kikker. Laten we het zo eens proberen.' Weer begonnen een paar koningen met hun hoofd te schudden. 'Dat kun je maar één keer proberen, en daarna nooit meer,' sprak een koning deftig. 'Nee, daar komt niks van in.' Maar toen werd de keizer een beetje kwaad en sloeg met zijn vuist op de tafel : 'Wie is er hier nu keizer,' sprak hij luid. 'Maar hooggeachte keizer,' sprak een koningin deftig, 'het leven van Elwin en de kikker komt zo ernstig in gevaar.' Nu, daar had de koningin wel gelijk in, en de keizer ging weer zitten. Maar hoe zouden ze dan keizer Marazanta en het rijk Izu moeten helpen ? Maar toen kwam Sandra terug uit de keuken met bessensap. Ze had het gesprek vanuit de keuken goed kunnen volgen en sprak vriendelijk, maar dringend : 'Ik ken Elwin, en ik ken de kikker, en zij zullen niet zomaar voor iets uit de weg gaan. Elwin is altijd weer veilig teruggekomen. Ik geloof gewoon in Elwin.' Daar kreeg Elwin wel even een rood hoofd van. Maar toen sprong er weer een koningin op : 'Ach onzin, allemaal onzin, jullie weten niet waar jullie het over hebben. Die zee staat bekend als één van de gevaarlijkste zeeen die we kennen. Het is hoogstens onverantwoord op Elwin en de kikker zo op pad te sturen.' Toen kreeg Sandra een rood hoofd, en ging zitten. Uiteindelijk besloot de keizer om er een jaar mee te wachten. Keizer Marazanta had net de jaarlijkse brief verstuurd, en in de volgende brief aan de farao van Tifiaf moest hij dan maar schrijven dat Elwin hem graag wilde spreken. Maar één van de koningen wist te vertellen dat de farao nooit op zulke dingen in ging. Er zat volgens hem niets anders op dan Elwin te sturen. 'Wat wil je zelf, Elwin ?' Elwin wilde wel met de kikker op pad, maar velen van de groep wilden dat absoluut niet hebben, en zelfs de koning van de Drokelaar was er niet echt over te spreken. Hij was verantwoordelijk voor Elwins leven, en wilde Elwin

eigenlijk niet uitzenden over één van de gevaarlijkste zeeen die ze kenden.

Hoofdstuk 7. Paniek

De koningen kwamen er niet echt goed uit wat ze nu moesten doen. Ze moesten een goed plan verzinnen. Daarom besloten ze hun beste raadsheren op te bellen, om hen te laten komen. De koningen zouden dan weer vertrekken met de koninginnen die mee waren gekomen. De keizer en de koning en koningin van de Drokelaar zouden blijven. Na een tijdje begonnen de eerste raadsheren binnen, en begonnen de koningen met de koninginnen te vertrekken. De kamer bleef dus gewoon erg vol. Sandra besloot weer bessensap in te schenken. Eén van de koningen die op het punt stond te vertrekken zei nog even tegen de keizer en Elwin : 'Zeg, doe geen domme dingen, hè,' en dat beloofden ze. De goede fee Izu had zichzelf een hele lange tijd stilgehouden. 'Zeg, mag ik ook iets zeggen ?' vroeg ze beleefd. 'Maar natuurlijk, meid,' zei de keizer. En toen was ineens alle aandacht gericht op de fee. 'Ik denk dat de enige oplossing is het tot leven komende schilderij van Tifiaf te zoeken. Het moet wel ergens bestaan.' Toen stond één van de raadsheren van Trideria op, en sprak : 'Mevrouw, in één van de museums van ons land hebben wij wel een schilderij van Tifiaf, maar beste mevrouw, schilderijen kunnen niet tot leven komen. Dat is absoluut onmogelijk.' Even was het stil, en toen zei de fee : 'Zolang het geen betoverd schilderij is, hebben we er inderdaad niets aan. Het beste is om zoveel mogelijk schilderijen van Tifiaf te verzamelen, en dan te wachten tot het nacht is. Dan zullen we zien of het levende schilderij er misschien tussenzit.' Maar toen sprak een andere raadsheer van Trideria : 'Ach onzin, dat is allemaal weggegooide tijd.' En ook een andere raadsheer zat met zijn hoofd te schudden. Maar Elwin, die zelf een paar levende schilderijen had, vond het een goed idee. Als de fee zei dat er ergens eentje van Tifiaf moest zijn, dan moesten ze daar maar naar op zoek gaan. Zo zouden ze een grote inzamel-actie beginnen om zoveel mogelijk schilderijen van Tifiaf bij elkaar te hebben. Maar dat ging niet zo gemakkelijk. Totdat uiteindelijk de keizer een bevel uitvaardigde dat elk schilderij van Tifiaf naar een zaaltje in het dorp van Elwin gebracht moest worden voor een grootscheeps onderzoek. Het bevel gold voor alle landen van het rijk Adaka, en al snel kwamen de eerste tientallen schilderijen binnen. Na een paar dagen hadden ze honderden schilderijen bij elkaar verzameld. En Elwin en de fee wachtten telkens tot de nacht om te kijken welke van de schilderijen tot leven zou komen. Maar er gebeurde niets. En één van de raadsheren die er bij was zei : 'Het spijt me, mevrouw, maar ik had u toch gezegd dat zulke schilderijen niet bestaan ?' Maar toen kwam er ineens een drokelaarvrouwtje aanlopen met een schilderij in haar armen. 'Alstublieft,' zei ze hijgend, terwijl ze het schilderij aan de fee overhandigde. 'dit heb ik ooit eens gekregen van een oude dame waar ik vroeger bij in huis gewerkt heb. U mag het houden, ik doe er verder niks meer mee.' Maar

Elwin had de moed al opgegeven, en zei tegen de fee : 'Leg maar bij de andere schilderijen. Ik ga naar huis. 't Zal wel weer niks wezen.' Maar de fee zei : 'Elwin, wacht even.' En toen gebeurde er iets wonderlijks. Het was de zeekade van Tifiaf, met hoge golven ervoor. De fee had natte handen gekregen, en de golven begonnen woest te bewegen op het doek. Elwin schrok, en ook de raadsheren die er bij waren waren erg geschrokken. En al snel begon het water snel door het schilderij heen te stromen. En de vloer van de zaal begon erg nat te worden. Al gauw kwam het water met bakken tegelijk op de grond terecht, en de raadsheren begonnen in paniek door elkaar heen te rennen. 'Een ramp, een ramp,' schreeuwden ze, terwijl ze naar buiten renden. 'Iedereen naar de zolders, of als je een boot hebt naar je boot. De Drokelaar vergaat !' Snel pakte de fee Elwin bij de arm, en zei : 'Dit schilderij moeten we hebben, maar het is op hol geslagen. Kom mee.' Buiten was overal gegil. Het water was al tot de knieen gestegen. 'Wat moeten we doen ?' riep Elwin benauwd. Snel drukte de fee het schilderij in Elwins armen, tilde Elwin op, en floog weg. 'We moeten zo snel mogelijk met het schilderij weg uit de Drokelaar,' riep de fee, 'anders zal de Drokelaar overstroomd raken en vergaan.' Elwin begon alsmaar banger en banger te worden. 'Waar moeten we dan naartoe ?' riep Elwin. Het was wel alsof de hele zee door het schilderij heenkwam, en het water stortte als een waterval naar beneden. Beneden zag Elwin al overal kleine bootjes op het water, en vele Drokelaren zaten op hun daken. De fee vloog alsmaar hoger en hoger. Ze was op weg naar de drokelaarwoestijn. Daar was het altijd zo droog. Daar konden ze wel wat water gebruiken. Toen de fee daar met Elwin aankwam, riepen de woestijndrokelaren : 'Regen, regen ! Eindelijk regen !' De fee zei direkt dat het om een toverschilderij ging. 'Kom mee naar het woestijnhuis,' riep één van de woestijndrokelaren. Het woestijnhuis was een huis waar watertunnels uit voort kwamen om het water over de woestijn te verdelen, maar door de tijdenlange droogte werkte het niet meer. Snel renden de fee en Elwin met het schilderij naar binnen. Het was een groot huis, bijna als een hut of een stal. Het was er erg droog en donker. In de verte tegen de muur zagen ze een waterpomp staan en een buis die door het plafond ging om water op te vangen. Hier kwamen alle andere buizen uit voort. Snel zette Elwin het schilderij in de opvangschaal tussen de buizen en achter de waterpomp, en snel werd al het water in de schaal opgevangen, en werd het water door de buizen geleid. Elwin was opgelucht. Ook de woestijndrokelaren waren erg blij. Het water konden ze goed gebruiken. Elwin hoopte dat er nog wat van de Drokelaar overgebleven was, en hij maakte zich erg zorgen. Plotseling kwam de kikker binnenhuppelen. 'Elwin, het water in de Drokelaar is weer aan het zakken. Alles is gelukkig goed afgelopen. De huizen zijn net niet ondergelopen, en iedereen is veilig. Ze zitten in bootjes, in bomen, op zolder of op de daken.' En verder vroeg de kikker : 'Elwin, mag ik nu wel met je mee naar Tifiaf ?' Elwin keek naar het schilderij. Het zou maar een klein stukje zwemmen

zijn naar de kade, maar de golven zagen er erg woest uit. 'Laten we met z'n drieen gaan,' zei de goede fee. 'Het is maar een klein stukje.' En toen gaven ze alledrie elkaar een hand, en ook een woestijndrokelaar wilde wel mee, en met z'n vieren sprongen ze door het schilderij. Wat bruiste de zee, zeg. Plons, daar lagen ze alle vier in het water. Snel pakte de kikker Elwin vast en zette hem op z'n rug. 'Goed vasthouden, Elwin,' zei de kikker, en Elwin klemde zich goed aan de kikker vast. De fee had inmiddels de woestijndrokelaar opgetild uit het water, en vloog met hem naar de kade toe. De kikker zwom snel en behendig, en al snel stonden ze alle vier veilig op de kade van Tifiaf. Maar in de verte zagen ze nog meer woestijndrokelaren naar de kade

toezwemmen. Die waren natuurlijk ook door het schilderij gesprongen. Ten slotte stonden ze met een hele groep op de kade.

Hoofdstuk 8. Aan Boord

Twee woestijndrokelaren besloten op de kade te blijven, om eventueel andere woestijndrokelaren die door het schilderij zouden kruipen op de kade te helpen. De anderen zouden op zoek gaan naar farao Anubis de Zesde. Dat was niet zo gemakkelijk, want waar moesten ze naartoe. In de verte hoorden ze gebrul : 'Ben jij dat, Elwin uit de Drokelaar ? Ik kan niks voor je doen. Ik wil geen brug aan Tifiaf

laten vastbouwen, dan wordt het hier veel te druk.' Het was de farao. Ineens hoorden ze voetstappen, en een paar tellen later stond de farao voor hen. 'Ja, sorry,' zei de farao, 'maar het is nu eenmaal niet anders. Het moet in Tifiaf erg rustig blijven, en dat kan niet als er zo'n brug komt.' Nou, dat begreep Elwin helemaal. Elwin kon zelf ook niet zo goed tegen drukte. En de woestijndrokelaren al helemaal niet. Maar als er wat meer rustigere personen naar Tifiaf konden komen, dan werd het misschien nog rustiger, maar dat kon nu niet, omdat er geen brug was. Maar de farao was veel te bang voor drukte. Tifiaf was immers een prachtig land. Nee hoor, de farao wilde Elwin zijn zin niet geven. Ook niet toen Elwin zei dat hij misschien een bord kon plaatsen met daarop geschreven : 'Alleen voor hen die rustig zijn.' Wel mochten Elwin en de anderen een tijdje bij de farao van Tifiaf logeren. En dat beviel de farao zo goed, dat hij uiteindelijk met het plan instemde. De brug zou gebouwd worden, maar dan moest de brug wel streng bewaakt worden. En tijdens de reis over de brug moest iedereen getest worden of ze wel echt rustig waren, anders moesten ze weer terug. En zo gebeurde het. De farao liet een lange gouden brug bouwen tussen Brannan en Tifiaf, en iedereen was tevreden. De farao was inmiddels zo dol op de woestijndrokelaren geworden, dat hij hen smeekte of ze bij hem in Tifiaf wilden blijven wonen. Hij vond de woestijndrokelaren zo zalig rustig, en ook de woestijndrokelaren wilden niet meer terug.

Op de brug werd een brugboot gebouwd, dat was gewoon een boot op het droge die als een tram over de brug ging. Vaak gingen er bejaarden met de brugboot op vakantie naar Tifiaf, en sommigen gingen er zelfs voor altijd wonen, maar ook andere rustige personen konden mee met de brugboot. Ook Elwin ging een keer mee. De zee was zo ontzettend groot dat het wel een paar weken duurde voordat de brugboot in Tifiaf aankwam. Er waren een heleboel gangen op de boot, en een heleboel kleine zaaltjes, waar de bejaarden en andere rustigen elkaar konden ontmoeten en door het raam konden kijken. Vaak stonden er grote plantenbakken tussen de gang en de zaaltjes in. Er waren ook donkerdere gedeeltes in de brugboot, en de gangen met de slaapkamers. Sommige bejaarden en rustigen hadden ervoor gekozen om op de brugboot te blijven wonen. Dat vond de kapitein wel goed, en natuurlijk heel gezellig. De brugboot heette 'De Perlottia', en Elwin mocht op zijn tocht ook wel eens in de cabine van de stuurman en de kapitein zitten. Dat was iets hoger in de boot, en Elwin had daar natuurlijk veel uitzicht. Dan kon Elwin zien wat er allemaal in de zee gebeurde. De brug was gelukkig heel hoog gebouwd, dat ze van de zee absoluut geen last hadden. Elwin zag de enorme zeeslangen die in de zee leefden, en sidderde veel als hij ze zag. Wat waren die dieren toch reusachtig.

Op een dag merkte Elwin iets anders dat reusachtig was. Er was een boekenruimte op

de boot, waar hij alle Elwin-boeken die bestonden tegenkwam. Daar werd Elwin natuurlijk wel een beetje verlegen van.

De brugboot werd zo geliefd door de farao en hen die in Tifiaf woonden, dat de farao besloot dat de brugboot ook door de rustige gebieden van de andere landen van het rijk van Izu mocht gaan, en als de keizer van Adaka het wilde, dan mocht de brugboot ook wel door zijn landen heengaan. Daarvoor moesten natuurlijk wel hele hoge bruggen gebouwd worden, maar dat kon de farao natuurlijk makkelijk regelen. Zowel keizer Marazanta als keizer Konohert wilden dat maar wat graag. En zo werden er ook bruggen gebouwd over andere gevaarlijke zeeen.

Hoofdstuk 9. Pas maar op, Elwin

De kapitein van 'De Perlottia' was een aardige man. En Elwin begon vaak reizen te maken met hem, en zat vaak bij hem in de cabine. Zo had hij een extra goed uitzicht over het rijk Izu en het rijk Adaka. Ook kon Elwin heel goed met de stuurman overweg. De stuurman kon hem veel vertellen over het rijk Izu en het rijk Adaka. Ook de dingen die Elwin nog niet wist.

Maar op een dag gebeurde er iets vreselijks. Eén van de reuzenslangen van zo'n gevaarlijke zee had zich langs de brug omhoog getrokken en kwam recht op de brugboot af. Snel gleed de slang om de brugboot heen, en sloeg met zijn kop één van de grotere ruiten stuk. Als een razende gleed hij naar binnen, en iedereen begon te gillen. Hij was op weg naar de cabine. Maar de kapitein had snel de cabine op slot gedaan. Links en rechts sprongen sommigen uit de brugboot en kwamen in de zee terecht. Met helicopters moesten ze uit de zee gevist worden. Inmiddels probeerde de slang de deur van de cabine los te breken, maar de deur was van heel sterk materiaal. Maar na een tijdje begon de slang toch er doorheen te breken. Elwin sidderde van angst. 'Kom Elwin,' zei de stuurman. 'We moeten hier weg,' en hij deed een raampje open, waardoor ze heen konden glippen. Ook de kapitein kwam mee, en ze kwamen op het dak terecht. Snel deden ze het raam weer dicht, maar inmiddels was de slang al in de cabine gekomen, en tikte met z'n kop tegen het raam. Het raam was ook van sterk materiaal, maar was niet zo sterk als de kop van de slang. 'Wat moeten we nu doen ?' riep Elwin in paniek. Maar daar kwam al een helicopter aan die een ladder naar beneden liet zwiepen. Snel klommen ze op de ladder, terwijl de slang ook naar de ladder toeschoot. 'Snel Elwin,' riep de stuurman die onder hem hing. De reusachtige slang had al bijna de kapitein te pakken. Maar ineens gooide iemand vanuit de helicopter een zwaar voorwerp op de slang, en de slang viel in de kolkende zee. Toen ze in de helicopter zaten, zagen ze hoe de brugboot van de brug afstortte in de zee. 'Wat verschrikkelijk,' dacht Elwin. Maar gelukkig waren de helicopters snel met het reddingswerk. En van alle kanten werden er automatisch reddingsboeien opgeblazen die zorgden dat de brugboot niet zonk. Maar het was nog niet afgelopen.

De slang deed weer een aanval, en ditmaal waren er ook nog andere reuzenslangen bij. De reddingsboeien werden lekgebeten, en de brugboot werd in de diepte getrokken. Ook werd een helicopter door een razende slang gegrepen. De piloten konden nog net op tijd eruit springen, en werden door een andere helicopter uit de zee getrokken. De gegrepen helicopter werd ook snel in de diepte getrokken. Gelukkig zagen ze niemand meer in de zee drijven, maar wat nu als er nog personen in de brugboot zaten ? Elwin vreesde het ergste. 'Ik moet eruit,' zei Elwin tegen de piloot. 'Ik moet kijken of er nog personen in de brugboot zijn achtergebleven.' De stuurman was al bezig een duikerspak aan te trekken, en had er ook één aan de kapitein gegeven. Maar Elwin moest en zou mee. En weet je wat die dappere Elwin toen deed ? Hij rukte de deur van de helicopter open en sprong naar buiten, waar hij al snel in de woeste zee terecht kwam. Elwin hapte naar adem en na diep adem ingehaald te hebben dook hij onder. Elwin kon goed zwemmen, en onder water kon hij goed zien. Als hij nu maar geen reuzenslang zou tegenkomen, of ander gespuis. Wat was het stil onder water. Daar in de verte zag hij de brugboot al liggen. Helemaal op de bodem. Snel zwom Elwin naar de gezonken brugboot toe. Gelukkig, er waren geen reuzenslangen in de buurt te vermelden.

En daar waren de kapitein en de stuurman ook in hun pakken. De stuurman wenkte Elwin, en Elwin zwom achter hem aan. Snel waren ze binnen. De stuurman zwom naar een afgesloten zaaltje toe. Er zat een vreemd soort rubberplastic tussen, wat je bij ingang nauw omsloot. De stuurman drukte op wat knopjes en toen moesten ze weer door zo'n ingang. Waar ze toen terechtkwamen was een ruimte met enorme zuurstofpompen. Die ruimte was zo afgesloten dat er geen water bij kon komen. En wat er aan water eventueel binnenkwam werd direkt weer door een pomp weggezogen. Hier kon Elwin gewoon ademen. Snel rende de stuurman naar een computer toe met een scherm. Hierop kon hij zien hoeveel personen er nog aan boord waren. Maar er was niemand meer op te zien. De kapitein vond dat erg vreemd, want er waren best wel veel personen aan boord, omdat het een hele grote brugboot was. Zouden al die personen dan al gered zijn door de helicopters ? Ineens werd er geklopt op de ramen. Elwin kon zijn ogen niet geloven. Het waren zeemeerminnen. Zouden zij dan ... ? Nee, Elwin kon het bijna niet geloven. Snel werden ze in de zuurstofruimte binnengehaald. Direkt vroeg de stuurman of ze ook wisten waar de bewoners en de reizigers van de brugboot waren. En ja hoor, de zeemeerminnen vertelden dat ze allen die er nog inzaten toen de brugboot zonk hadden meegenomen naar een veilige zuurstofruimte onder de grond. Elwin kon z'n oren niet geloven. Maar waar waren die reuzenslangen dan ineens gebleven ? De zeemeerminnen vertelden dat zij ze hadden weggelokt.

Maar weer werd er op de ramen geklopt, en ditkeer was het meer hard getik. Het

waren de reuzenslangen. Elwin schrok verschrikkelijk. Wat moesten ze nu doen ? 'Vlug !' riep de stuurman, en opende een luikje in de bodem. Snel moest iedereen door een nauw tunneltje heen, en een kleine ruimte met wat gordijnen. Weer moest er een luik geopend worden, en er schoot een lange tunnel dwars door de grond heen. Ze moesten snel zijn, want ze hoorden hoe de ruiten van het zaaltje al werden stukgeslagen door de slangen. En als ze eenmaal binnen waren, dan waren ze heel snel. Snel zakten ze door de tunnel in de grond, en de stuurman kon door het indrukken van verschillende knopjes steeds meer tunnels laten uitschieten. 'Vlug,' zei de stuurman tegen één van de zeemeerminnen, 'vertel me gauw waar die zuurstofruimte van jullie is.' En toen vertelde de zeemeermin welke kant hij de tunnels moest uitschieten. Telkens als ze in een nieuwe tunnel waren schoof er een afsluitende klep achter hen dicht, zodat het water hen niet kon grijpen, en de slangen evenmin. Maar de zeemeerminnen vertelden dat de reuzenslangen erg sterk waren, en dat ze door bijna alles wel heen konden komen. De zeemeerminnen hadden helaas geen weglok-voer meer. Dat was allemaal al op. Wat moesten ze nu doen ? Ze hadden maar weinig tijd.

Achter hen hoorden ze telkens veel gebonk. Als dat maar niet de slangen al waren. Na een tijdje kwamen ze aan in de zuurstofruimte van de zeemeerminnen aan. En inderdaad, hier zaten veel bejaarden van de brugboot, en andere reizigers. Ook zagen ze hier nog meer zeemeerminnen, en ook wat zeemeermannen. Eén van de zeemeerminnen die de stuurman aanwijzingen had gegeven begon in een hoge schelle taal de anderen te waarschuwen. Het gevaar was nog niet geweken. Het gebonk werd steeds luider, dus ze wisten dat de reuzenslangen dichterbij kwamen. 'Waar kunnen we meer weglok-voer krijgen ?' vroeg de kapitein. Maar daarvoor zouden ze eerst naar een ander zeegebied moeten gaan. Elwin werd banger en banger, en durfde bijna niet meer te kijken. Plotseling zagen ze overal achter de ramen duikers in zwarte duikerspakken verschijnen. Er was hulp gekomen, maar ze moesten wel snel zijn. Elwin vroeg zich af hoe de duikers op deze verborgen plek onder de grond konden komen, maar al gauw zag hij ook enkele zeemeerminnen achter de ramen, dus toen begreep Elwin het. Achter de ramen was een ander zaaltje, maar daar was water, dus daar konden ze niet komen. Plotseling ging er een groot luik open in de bodem van de zuurstofzaal, en een zeemeerman met een grote witte baard deed zijn arm er doorheen en wenkte iedereen mee te komen. Het was een soort lift en deze ging heel diep onder de grond. Elwin vroeg zich af waarom ze het luik niet eerder hadden opengedaan, maar één van de zeemeermannen vertelde aan Elwin dat ze eerst al het water moesten wegpompen, en de zuurstofpompen aan moesten zetten. Dat kostte veel tijd.

Hoofdstuk 10. Goed opgelost

De zeemeerman met de grote witte baard vertelde hen dat ze helemaal niet zo bang voor de reuzenslangen hoefden te zijn. De reuzenslangen wilden gewoon dat de brugboot ook onder de zee en op de zeebodem zou rijden. Dan konden zij er ook naar kijken. De kapitein zei dat hij dat wel kon regelen, maar dat ze hem daarvoor wel de tijd moesten geven. En zo gebeurde het. De farao liet de brugboot geheel herbouwen, zodat hij voortaan ook onder water kon. En sindsdien hebben ze van de reuzenslangen nooit geen last meer gehad.

Nou, dat was wel weer een heel spannend avontuur wat hij aan Sandra zou kunnen vertellen. En Sandra was natuurlijk reuze trots op Elwin, en zou ook wel een keer met de brugboot meewillen. De farao liet ook in de wildernissen en de bossen bruggen bouwen voor de brugboot, want hij had de les van de reuzenslangen erg goed geleerd. Alle wilde dieren wilden natuurlijk de brugboot door of langs hun woonplaats zien gaan, anders zouden ze misschien ook gemene dingen gaan doen met de brugboot. En daar had de farao natuurlijk geen zin in, en de kapitein en de stuurman van de brugboot al helemaal niet. En zo werd de brugboot ook een echte safari-boot. Ja, dat was gelukkig allemaal erg goedgekomen zo. Elwin begreep nu heel goed, dat als hij ergens bang van werd, dan was dat een teken dat er iets moest veranderen, en dan

was er voor hem weer werk aan de winkel. Soms duurde het dan wel even voordat Elwin wist wat er moest veranderen en hoe het moest veranderen. En soms moest er dan weer druk vergaderd worden met keizers, koningen en hoge raadsheren, of gewoon door een spannend avontuur erachter komen.

Op een dag waren de kapitein en de stuurman van de brugboot bij Elwin en Sandra op bezoek. De koning van de Drokelaar en Konohert, de keizer van Adaka waren ook meegekomen. De kapitein vroeg aan Elwin of hij soms als de kapitein andere dingen te doen had de brugboot wilde beheren. 'Als kapitein ?' vroeg Elwin. 'Ja, als kapitein,' zei de kapitein. Nou, dat wilde Elwin maar wat graag, en hij wilde ook wel leren hoe hij stuurman kon zijn. En eigenlijk was dat niet eens zo moeilijk, want het ging bijna allemaal automatisch. Maar Elwin moest wel weten hoe hij de machines moest bedienen. Sandra had bessensap gemaakt. De koning en de keizer waren erg tevreden over de brugboot. Alles verliep goed naar wens, en ze waren blij de kapitein en de stuurman te ontmoeten. En natuurlijk waren de koning en de keizer ook uitgenodigd om eens een ritje te maken. De kapitein en de stuurman zouden een tijdje bij Elwin logeren om even bij te komen van alles, en zo ook de koning en de keizer. Natuurlijk hadden ze veel te bepraten, vooral over hoe het verder moest met de brugboot. Elwin had gelukkig een hele ruime zolder waar ze konden slapen. Elwin had maar liefst vier kamertjes op de zolder met een gang, waar een paar tafeltjes en wat stoeltjes stonden. Alle vier gasten hadden dus hun eigen kamer. En als je dacht dat Elwins zolder veel kleiner was : Elwin was net verhuisd. De keizer en de koning vonden dat namelijk hoognodig, omdat Elwin vaak gasten op bezoek had, en soms wel meerderen tegelijk. Gelukkig leek dit huis wel erg veel op de vorige, en leek de buurt ook hetzelfde. Onder het nieuwe huis van Elwin waren ook nog wat verdiepingen met kamers en zaaltjes.

Hoofdstuk 11. Nawoord

Als dank had Elwin van farao Anubis de Zesde een beeld gekregen van een zwarte hond. Deze hond zat op een schatkist. Het beeld was best wel groot, en Elwin liet het onder het huis in een kamer zetten. Wat was dat toch een prachtig beeld. Het leek wel alsof de zwarte hond elk moment kon gaan praten. Ook kreeg Elwin een miniatuurtje van de brugboot, met de brugjes erbij. Het brugbootje kon echt rijden. Elwin moest dan een kleine schakelaar omzetten. Elwin liet het bord met de miniatuurtjes ook in de kamer van het beeld zetten. Elwin speelde er graag mee, en voelde zich al een echte kapitein. Elwin droomde vaak over de brugboot. Wat zou hij toch graag machinist willen zijn. Maar ja, Elwin had natuurlijk wel andere dingen te doen. Wel had Elwin de stuurman beloofd het wel eens van hem over te nemen. Maar de koning vond het een beter plan om brugboot-scholen te bouwen, zodat velen van Adaka en Izu dat vak konden leren. En misschien zouden er dan ooit nieuwe brugboten bij

kunnen komen. Wie weet. Veel drokelaarkinderen die van de brugboot hoorden zouden wel machinist of kapitein op zoiets willen zijn, maar vaak als ze dan ouder werden, dan hadden ze ineens hele andere interesses. Maar toch waren er enkelen bij die het vol bleven houden : Ze wilden werken op de brugboot.

Voor Elwin was het belangrijk om soms op de brugboot te zijn en te werken, zodat hij het ook aan anderen kon vertellen, hoe leuk dat was, en hoe belangrijk. Verder was de brugboot erg veilig en tegen veel rampen bestand, zodat bij nood de drokelaren een schuilplaats hadden die nog kon rijden ook. Maar daarom moesten er wel meerdere brugboten bijgebouwd worden, en moesten ze verschillende taken hebben. Zo moest er ook een speciale brugboot komen voor koningen en keizers, zodat ze daar konden bespreken hoe ze het rijk en het land moesten regeren. Toen die brugboot er uiteindelijk kwam, moest deze heten : De Lapondria. En de bruggen hiervoor, die altijd erg hoog waren, gingen van kasteel naar kasteel. Zo konden koningen en keizers elkaar ook veilig en makkelijk bezoeken. En zo konden vele problemen en misverstanden uit de weg gepraat worden. En dan moest er ook nog een hele speciale brugboot komen voor het drokelaarleger en de drokelaarpolitie, en deze moest heten : De Bennes. En een speciale scholen-brugboot moest heten : De Laprakod, en een speciale ziekenhuizen-brugboot, met drokelaardokters moest heten : De Lapsalvania. Maar ook buiten de Drokelaar gingen deze brugboten rijden, en dan werd er vaak de naam van het gebied voor gezet. Zo heette de brugboot van het leger en de politie in bijvoorbeeld Trideria : De Trideria Bennes, en in bijvoorbeeld Brannan : De Brannan Bennes, en in Tifiaf : De Tifiaf Bennes. En soms hadden dezen ook nummers. De scholen-brugboten in Biskidde heetten bijvoorbeeld De Biskidde Laprakod één, twee, of drie. En de ziekenhuizen-brugboten van Tifiaf heetten bijvoorbeeld De Tifiaf-Lapsalvania één, twee, drie of vier.

Als men het woord Bennes ergens las, dan wist men direkt dat het om politie ging, en om het leger, en als men ergens Laprakod las, dan ging het om school. Las men ergens Lapsalvania, dan ging het om ziekenhuizen. Las men Lapondria, dan ging het om koninklijke en keizerlijke zaken. Zo leerde Elwin dan vele kapiteinen en stuurmannen van brugboten kennen, maar op een gegeven moment raakte hij natuurlijk de tel kwijt.

Voorlopig was Elwin erg moe van de avonturen en de besprekingen. Zo had hij dan rustig de tijd om alle Elwinsboeken weer eens door te lezen, en natuurlijk de vier laatsten : Elwin terug naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin terug naar Egypte, en dit boek : Elwin en de Brugboot.

Einde

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK
ELWIN EN DE AREND
ELWIN TERUG NAAR EGYPTE